

i Marinen at paatvinge den en Straffelov, hvort der ikke findes de Straffe, som Majoriteten af Marinens Befalingsmænd anser for absolut nødvendige til Haandhævelse af Disciplinen ombord i Skibene. — Den ærede Ordfører udtalte, at den forandrede Bestemmelse om Straffeloven synes at være fremkaldt paa et meget sent Stadium. Det er fuldkommen rigtigt, og jeg kan supplere dette med, at det var kort før Straffeloven skulde forelægges her i Rigsdagen, at det skete paa Grund af Udtalelser af nogle Søofficerer, hvis Erklæring var forlangt over en for Hær og Flaade fælles Straffelov. Der opstod da Betænkkeligheder hos mig, der bestemte mig til at forelægge Straffeloven alene for Hærens Bedkommende, idet jeg ansaa det for en i allerhøjeste Grad paatrængende Nødvendighed, saa snart som mulig at kasse en Straffelov tilstede for Hæren. Efterat Hæren har faaet sin Organisation ved Loven af 1867, kan man ikke forsvare een Dag længer end absolut nødvendigt at lade de gamle Straffelove bestaa i fuld Virksomhed. Da jeg, som allerede anført af den ærede Ordfører, havde en Konference med det ærede Udvalg, og jeg blev gjort bekendt med den Anskuelse hos Udvalget, at det vilde fastholde, at Straffeloven blev fælles for Hær og Flaade, erklærede jeg mig beredt til at nedsette en Kommission i Marinen, bestaaende af Generalauditoren og Befalingsmænd af Flaaden, som skulde tage under Overvejelse, hvilke Forandringer der burde foregaa i det fremlagte Lovforslag, eller om man skulde forelægge et særligt Lovforslag for Flaadens Bedkommende, og jeg udtalte det Haab, at Kommissionens Erklæring maatte kunne afgives i en meget kort Tid, saaledes at den idetmindste kunde blive veiledende for det ærede Udvalg. Denne Erklæring er imidlertid ikke fremkommen for paa et temmelig sent Stadium, den endelige Erklæring først under 18de Marts d. A. — Det viser sig jo saaledes, at jeg paa ethvert Trin af Sagens Gang har været beredvillig til at efterkomme det Ønske, der er tilstede om at faa en fælles Straffelov eller idetmindste, naar det lader sig gjøre, samtidigt at faa forelagt for Rigsdagen to Lovforslag,

det ene for Hæren og det andet for Flaaden. Men hvorfor saa lægge dette yderligere Tryk paa Ministeren ved den foreslaaede motiverede Dagsorden? Jeg er her idag i det samme Tilfælde, som jeg har været engang tidligere paa samme Plads, hvor jeg nu staar, nemlig, at jeg ikke alene maa have min Opmærksomhed henvendt paa selve Forslaget til Dagsordenen, men ogsaa maa have den henvendt paa Motiveringen af denne Indstilling fra Udvalget. Denne Motivering er nu en hel Del skarper end selve Indstillingen. Efterat det ærede Udvalg har udtalt, at det har følt sig i høj Grad stiftet ved at Reformen ifølge Lovudkastet indskrænker sig til Hæren, og har omtalt, hvad der saa senere er passeret ved Lovforslagets Behandling i Krigsministeriet og i Marineministeriet, siger det, at Udvalget har ved Skrivelse af 2den Marts fra Marineministeren modtaget en af Kommissionens Formand under 28de Februar afgiven Erklæring, der ikke levrer meget Haab om, at Kommissionens endelige Erklæring vil have i Ønsket om en fælles Lov for Sø- og Landhæren, og dette fremhæves her af Udvalget synligt med den Hensigt at gjøre Thinget opmærksom paa den Modstand, der findes i Marinen mod denne Sammendragning af Straffelovsbestemmelserne. Noget senere i Betænkningen siger dernæst Udvalget: „Under disse Omstændigheder skulle vi naturligvis ikke forsøge paa at foregribe de Grunde, hvorpaa Kommissionen maatte kunne støtte den Formening, at det vilde være rettest, at Søværnet erholdt en særlig Straffelov, men indtil Udvalget maatte komme til Kjendskab om disse, ser det sig ikke istand til at fravige sin Anskuelse om, at Straffeloven burde være fælles for hele Krigsmagten, eller at der i ethvert Fald ikke burde udkomme nogen Straffelov for Hæren, førend der samtidig kunde gives en tilsvarende for Søværnet. Udvalgets Overtydning herom er endog saa stærk, at det tror at maatte opfordre Landsstinget til udtale, at det i saa Henseende deler Anskuelse med Udvalget.“ Naar Udvalget har udtalt sig paa den Maade og derefter foreslaar at gaa over til næste Sag paa Dagsordenen under Forventning af, at Regjeringen i en nær